

OYA BAYDAR

Yetim  
Kalacak  
Küçük  
Şeyler

3. BASKI

♥ can  
çağdaş



OYA BAYDAR  
YETİM KALACAK  
KÜÇÜK ŞEYLER  
AN'LAR KİTABI

Can Çağdaş

*Yetim Kalacak Küçük Şeyler*, Oya Baydar

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

3. basım: Temmuz 2021, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative ([www.lom.com.tr](http://www.lom.com.tr))

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-2411-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

[canyayinlari.com/9789750724114](http://canyayinlari.com/9789750724114)

[yayinevi@canyayinlari.com](mailto:yayinevi@canyayinlari.com)

Sertifika No: 43514

OYA BAYDAR  
YETİM KALACAK  
KÜÇÜK ŞEYLER  
AN'LAR KİTABI

ANLATI



Oya Baydar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

*Elveda Alyoşa*, 1991

*Kedi Mektupları*, 1992

*Hiçbiryer'e Dönüş*, 1998

*Sıcak Külleri Kaldı*, 2000

*Erguvan Kapısı*, 2004

*Kayıp Söz*, 2007

*Çöplüğün Generali*, 2009

*Bir Dönem İki Kadın* (Melek Ulagay'la birlikte), 2011

*O Muhteşem Hayatınız*, 2012

*Surönü Diyalogları*, 2016

*Yolun Sonundaki Ev*, 2018

*Köpekli Çocuklar Gecesi*, 2019

*80 Yaş Zor Zamanlar Günlükleri*, 2021

OYA BAYDAR, 1940'ta İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Kız Lisesi'nin son sınıfında yazdığı *Allah Çocukları Unuttu* adlı gençlik romanı nedeniyle neredeyse okuldan atılıyordu. 1964'te İÜ Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. Aynı yıl bu bölüme asistan olarak girdi. "Türkiye'de İşçi Sınıfının Doğuşu" konulu doktora tezinin Üniversite Profesörler Kurulu tarafından iki kez reddedilmesi üzerine öğrenciler olayı protesto için rektörlüğü işgal ettiler. Bu olay ilk üniversite işgali eylemi oldu. Daha sonra Ankara Hacettepe Üniversitesi'ne sosyoloji asistanı olarak girdi. 1971'deki 12 Mart askerî müdahalesi sırasında, TİP ve TÖS üyesi olarak sosyalist kimliği nedeniyle tutuklandı ve üniversiteden ayrıldı. *Yeni Ortam*, *Politika* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. 12 Eylül sırasında yurtdışına çıktı. 1992'ye kadar 12 yıl Almanya'da sürgünde kaldı. Burada, sosyalist sistemin çöküş sürecini yakından yaşadı. 1991'de yazdığı *Elveda Alyoşa* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 1993 yılında da *Kedi Mektupları* adlı romanıyla Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı. Türkiye'ye dönüşünde Tarih Vakfı ve Kültür Bakanlığı'nın ortak yayını olan İstanbul Ansiklopedisi'nde redaktör ve Türkiye Sendikacılık Ansiklopedisi'nde genel yayın yönetmeni olarak çalıştı. *Hiçbiryer'e Dönüş* adlı romanı 1998'de, *Sıcak Külleri Kaldı* 2000'de yayımlandı. Bu romanıyla 2001 yılı Orhan Kemal Roman Armağanı'nı, *Erguvan Kapısı*'yla da 2004 Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü'nü aldı. *Kayıp Söz* 2007'de, Melek Ulagay'la ortak imza koydukları *Bir Dönem İki Kadın* 2011'de, *O Muhteşem Hayatınız* 2012'de, *Yetim Kalacak Küçük Şeyler* de 2015'te yayımlandı.

[www.oyabaydar.com](http://www.oyabaydar.com)





*Biyografiler kişinin yaşadıklarını anlatır; insan hep eksik kalır. Otobiyografiler mâsumca yalan söyler; çünkü insan en çok kendini sever.*

*Yaşadıklarımız değil, yaşadıklarımızın anlık duygusudur gerçek "ben". Anın duygusunda yalan, riya, çarpıtma yoktur: Sevinçtir, kederdir, coşkudur, tutkudur, korkudur, utançtır, kindir, ihanettir, intikamdır; zaferin sarhoşluğu, yenilginin ezikliği, hazzın doymu, yitirmenin pişmanlığıdır. Ömür boyu yaşanan, biriktirilen yüzbinlerce, milyonlarca anın toplamıdır insan.*

*O anların duygusunu kişinin kendinden başka kimse bilemez. Anlar kişinin mahremidir, riya bilmez bir aynanın karşısında çırılçıplak kendisidir. Kişi göçüp giderken o küçük şeyler de hiçliğe karşı, yitip gider.*

*Gün gelip vaktin daraldığını hissettiğinizde anlarınız yok olmasın, bilinmez boşluğun bir yerlerinde yaşasın istersiniz. Sizi siz yapan o küçük şeyler yetim kalmasın diye oturup yazmaya başlarsınız.*

*Yazmak, insanın var olma çırpınışından başka nedir ki zaten!*

Oya Baydar  
Ekim 2014



Pıt pıt...pıtırıt...pıt pıt pıt... İncecikten bir miiii... Uykulu kirpiklerde belli belirsiz bir titreşim, pati seslerinin halıda kadifeleşip kaybolması, uyku çökmüş odanın yarı aydınlığında bir an, kısacık bir an simsiyah dalgalanan bir korsan gemisi bayrağı, süzülüp kaybolan siyah saten bir kurdele...

Şafak gezintisinden döndüğünde içeri girebilirsin diye aralık bıraktığım pencereden odaya atlayan zifirî gölge, çalibülbülün ötüşü, manolyanın baygın kokusu, ipeksi bıyıklarında titreşen çiğ taneleri, cisimsiz bedensiz dingin bir yumuşaklık, alacakaranlıkta yatağa süzülüp aramıza giren sıcacık, kapkara mutluluk.

Uykuyla uyanıklık arasında gülümsüyorsun. Sağ elin sabah serinliğini yatağa taşıyan yumuşacık, ipeksi kürke uzanıyor. Saniye sürmeyen, belli belirsiz bir okşayış, ke-dice bir teşekkür mırıltısı, yorgana gömülen mahmur bir kedi gülümsemesi, birbirine karışan uykular, parmakları-mın ucunda minicik yüreğin telaşlı, hızlı atışı.

Gözlerimi açmıyorum. Görmeye ihtiyacım yok. Adam ve kedi, sen ve sen, oradasınız. Size parmakları-mın değil duyguları-mın ucuyla dokunuyorum.

Pıt...pıtırıt... pıt pıt pıt... Çalibülbülü dem çekiyor, gün ağarmıştır artık, sabahtır. Manolyaların kokusu taze ot kokusuna karışıp odaya doluyor.

İncecik, kısacık bir mii, sevgi mırıltısı.

Yaz kış her sabah, her sabah, her sabah; hep aynı, hep aynı, hep aynı... yaşanan günlerin bütün sabahları, hep aynı... Alışkanlığın kanıksanmış gri huzuru.

Sonsuz tekrardan boğuluyorum. Bir başka oda, bir başka yatak, bir başka adam, bir başka kedi, bir başka hayat...

Manolyanın koyu yeşil yaprakları birer birer aydınlanıyor. Arı kuşlarının alçakgönüllü cikcikleri çalibülbülünün demine karışıyor. Başka bir ağaç, başka bir koku, başka bir ses. Alışkanlıklardan boğuluyorum, alışkanlıkları yitirmekten korkuyorum. Odadan, yataktan, kediden, adamdan boğuluyorum; odayı, yatağı, kediyi, adamı yitirmekten korkuyorum.

Pıt... pıtır...pıt pıt pıt... Kedi açık pencereden odaya atlıyor, usulca yatağa sokuluyor, ıslak burnunu boynuma gömüyor, mutlu oluyorum.

Benden başka kimsenin duymayacağı, bilmeyeceği, hatırlamayacağı o belli belirsiz miiii sesi; gündelik yaşamın tek bir âna sığdırılmış özeti. Çekip gittiğimde benimle birlikte gidecek, hiç yaşanmamış olacak, yetim kalacak milyonlarca andan biri. Zamana karışıp unutulacak bir kedi gölgesi, kedimsi bir mutluluk, kadınca bir boğuntu...

Baba köşeye serilmiş yer yatağında kıpırtısız yatıyor. Dışarıda kar, tipi, fırtına. Çoktan sönmüş odun sobasının ısıtamadığı oda yonga yanığı, kolonya, ilaç, sucuk kokuyor. Sobada ızgara sucuk, küçük kızın hasta nöbeti rüşveti. Hiçbir zaman doyasıya yenilemeyen sucuk payı bu defa biraz daha fazla.

Pencerenin tahta kepengi kilidinden kurtulmuş, sert rüzgârla biteviye çarpıp duruyor. Küçük kızın gözleri ağırlaşmış, içi geçti geçecek. Yarın okul tatil, bütün gün uyursun, demişti anne yatmaya giderken. O kadar perişan görünüyordu ki, içi burkulmuştu. Yarın okul tatil ama ben şimdi uyumak istiyorum, diyememişti.

Tahta panjur bu defa balyoz gibi vuruyor pencereye, cam titreşiyor, gürültü odanın içine doluyor. Kız, babanın yatakta debelendiğini görüyor. Adam doğrulmaya çalışıyor, beceremiyor; belden aşağısı felçli. Birşeyler söylüyor, anlaşılmıyor. Ne istediğini anlama umuduyla yatağa yaklaşıyor. “Canım kızım,” diyor adam ya da babanın öyle dediğini sanıyor, eski güzel günlerde hep, canım kızım, derdi ona. Tek sevdiği ben miydim? Anne alingan bir sesle tekrarları bunu: “Tek sevdiği insan sensin.”

Alnı akıtmalı doru atının üstünde üniformasını kuşanmış doludizgin giden baba: “Gel, korkma, birlikte sürelim atı. Gelecek bahara bir tay alacağım sana. Benim

kızım ufka at koşturan hür bir süvari olacak.” Böyle mi derdi gerçekten ya da böyle mi hatırlıyor şimdi?

Adam dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalışıyor. Elini babanın alınına koyuyor, uzamış sakallarını okşuyor, parmaklarıyla kurumuş dudaklarına dokunuyor: Bir şey mi istedin babacık, su getireyim mi?

Babanın çakmak çakmak gözlerinde puslu bir nem. Keder mi? Hayır bambaşka bir şey: kısıtılmış bir hayvanın çaresizliği.

Karlı bir gecede, yolda bulduğu kedi yavrusunu kaputunun içine, göğsüne saklayıp eve getiren baba. “Annen görmeden odana götür, biraz süt ver, ben onu razı ederim,” diyen suç ortağı.

Yarı donmuş minicik bedenini göğsünde ısıtırken kediciğin gözlerinde babanın gözlerindeki ıslak keder mi vardı, yoksa şimdi mi yakıştırıyor.

Sözcükler adamın ağzında yuvarlanıyor, tekrarlanıyor, zar zor şekilleniyor: “Ta...tabanca...tabanca...getir!”

“Babanın beylik tabancası.” Bu sözü hatırlıyor. Ortada durmasın, bir kaza olmasın diye annenin sakladığı silah. Tabanca ne işe yarar baba? Öldürmeye yarar. Sen kimi öldürüyorsun? Ben kimseyi öldürmüyorum. Neden taşıyorsun o zaman? Komutanlar taşımak zorunda. O zaman komutan olma baba.

Adam son bir gayretle hafifçe doğruluyor. “Tabanca... canım kızım... orada... tabanca... getir... tabanca...”

Tahta panjur pencereye çarpıyor. Kurşun sesi... “Ö-öl-l-dür!” diye kekeleyo baba ve sonra çığlık gibi: “Beni kurtar!” Bu defa sözleri tane tane, apaçık anlaşılıyor.

Çocuk sokak kapısını açıp çıplak ayaklarıyla karlara çıkıyor, ahşap panjurun kanadını mandala sıkıştırılmaya çalışıyor. Parmakları, soğuk metale yapışıyor. Kan izleri...

Karın üstünde kan izleri var mıydı gerçekten? Babamı öldürememenin acısını içimde duyduğum; öldüremediğim için sevgimden kuşkuya düştüğüm an.

Mevsimlerden yaz; aylardan temmuz, yıllardan eskilerde kalmış, unutulmuş bir yıl. Yazları kalabalık, kışları ıssız bir banliyö istasyonu.

Vagonun havası bunaltıcı. Yarı açık pencereden tozlu sıcak bir hava doluyor içeri. Öğle saati; plajcılar dönüş geçmedi henüz, tren تنها.

Banliyö katarının ikinci mevki kompartımanında o ikisi tam karşımda oturuyor.

Az önce kulaç attığım suların serinliği yavaş yavaş terk ediyor bedenimi, tuz ve deniz kokusu, kompartımana sinmiş ter kokusuna karışıyor. Güneş gözlüğüm, deniz kabuklarından kolyem, elimde kitabım, incecik bürümcük şeffaf bluzum, uçuşan eteğim. Ve güneş yanığı göğsüm, omuzlarım, çıplak kollarım, bacaklarım...

Karşımda oturuyorlar; serâpa öteki, yabancı, iğreti, tedirgin, suskun, alabildiğine yoksul, yorgun, sıska, upuzun... ve sarı; açlık sarısı, hastalık sarısı, hüznün sarısı, göçmen sarısı.

Baba oğul, kompartımanın yapışkan sıcağında birbirlerine sokulmuşlar: kendilerini görünmez kılmak istercesine, bir bedende tek olup güç kazanmak istercesine, yalnızlıklarını, yabancılıklarını birbirlerinde gidermek istercesine.

Varlığımın farkındalar mı? Başları önde, gözleri yerde, ürkek ve mahcup durmayı kader bellemiş olanlardan, karşısındakinin gözlerinin içine bakamayanlardan onlar. Camdan dışarı bakıyorlar. Uzaklara dalmışlar.

Oğlan on üç-on dört yaşlarında; bedeni delikanlı, yüzü çocuk. Babanın yaşı yok, hiç olmamış sanki ya da bin yaşında. Nereye gidiyorlar, nereden dönüyorlar? Hiçbir yer'e gider gibiler, Hiçbir yer'den döner gibiler.

Israrla gözlerini arıyorum, bakışlarımın gölgesini yüzlerinde hissetsinler, dönüp baksınlar istiyorum tacizci bir merakla. Çocuğun, terden yer yer vücuduna yapışmış beyaz naylon gömleği, paçaları eprimiş siyah pantolonu; babanın kırmızı mavi kareli mintanı, pantolonun yıpranmış kemerine sokulmuş sigara paketi.

Çocuğun elinde tuttuğu dişlenmiş simit parçasına takılmasaydı gözüm, sağ bileğine çizdiği saati fark etmeyecektim. Mavi tükenmezkalemle, özenle çizilmiş bir kol saati: yuvarlak kadranın içinde akrep, yelkovan, saati gösteren rakamlar, saat kayışı; her şey yerli yerinde, usta işi, gerçek. Yakıcı arzunun, erişilmez özlemin, yokluğun, yoksunluğun nesnesi: kol saati.

Gözümü çocuğun bileğinden ayıramıyorum. Saatin tik takları mı şakaklarımda atan yoksa kalbim mi? Saat hangi sonsuz zamana kurulmuş, kaç gösteriyor? Yelkovanın ve akrebin ezeli, ebedi hareketsizliğinin ölü noktası neresi? Görmek için hafifçe öne eğiliyorum. Beni ilk o zaman fark ediyor, sol eliyle bileğini kavlıyor, saat resmini –ya da resim saatini– ince, kemikli parmaklarıyla saklamaya çalışıyor. Göz göze geliyoruz, ikimiz de tarifsiz utanıyoruz. Ben görmemem gereken şeyi: olmayan saat özlemini görmüş olduğum için, o yoksunluğun kuyusunda sakladığı kol saati özlemi suçüstü yakalandığı için.

Var-yok saatin utancını sessizce paylaşıyoruz.

Gözlerimi kapatıyorum. Islak, ılık bir duygu gözle-



rimde buğu, ağzımda tuz tadı oluyor. Babamdan hâtırâ saatim –kahverengi deri kayışlı, zarif, değerli bir Omega– bileğimde kızıl kor bir kelepçe, göğsümün orta yerinde, kıvrıla kıvrıla tırmanan soğuk bir yılan şimdi.

Baba camdan dışarı bakmayı sürdürüyor. Ağaçlar, yollar, evler, insanlar geçiyor tren boyunca, tren hızında. Delikanlılığın eşiğindeki çocuk, yüzünü cama dönüyor. Baba oğulun profilleri üst üste biniyor. Evler, ağaçlar, yollar, insanlar sessizce geçip gidiyor solgun yüzlerinden. Çocuğun sol eli, sağ bileğine tükenmezle çizdiği saatin üstünde. İşaretparmağıyla bileğini ovuşturuyor, saat resmini silmek, kazımak, kurtulmak istiyor.

O anda baba yadigârı saatim bileğime de, yüreğime de ağır geliyor. Tren ara istasyona yaklaşıyor. Saatin kayışını çözüyorum. Önce kucağıma, sonra yer yer çakıyla, bıçakla kesilmiş kirli meşin koltuk döşemesine kayıyor saat. Vagonda baba, oğul, bir de benden başka kimse yok.

Tren istasyona girerken sessizce kalkıyorum yerimden. Perona aceleyle atlıyorum, vagondan yana bakmadan koşar adım uzaklaşıyorum.

Ben bu istasyonda inmeyecektim aslında...

Karşıda birbiri ardına uzanan yumuşacık, çıplak tepeler batmaya hazırlanan güneşin kızıl sarı renginde. “Buralarda güneş erken batar.” Tepelerin ardında, ta uzakta mor dağlar. “Biz dağlara çeviririz yüzümüzü, dağlara bakarız.”

Boynu bükük, iğreti bir bayram hazırlığı sürüyor sarı toz rengine bulanmış toprak zeminli, taşlı çorak meydana. Efendilerin çağrılıp da gelmediği, sahiplerin köle çocuklarını yalnız bıraktığı, bilinmeyen bir dilde türkülerin ürkekçe söylendiği, devletin halklar dersinde sınıfta kaldığı bir 23 Nisan.

Doğunun da doğusundaki bu yer: kurşun delikli ev duvarlarıdır, yıkık damlar, barakalar, hâkinin hâkimiyeti, kocaman kara gözlü çocukların mahrumiyetidir. Yeşil gözlü siyah saçlı, ince uzun filinta kadınların üç eteklerinin arasına gizledikleri sarı-kırmızı-yeşil isyandır. Öfkelerini, sitemelerini, isyanlarını dağlara taşıyan çocuklardır. Dağlarda yitip giden kızların, oğulların yüreklerdeki mezarları, evlerdeki acılarıdır. Ufuktaki çıplak tepelere bakarken bunları henüz bilmiyorum; gördükçe, duydukça, yürek gözüyle bakıp sevdikçe öğreneceğim.

Davetlilere, misafirlere ayrılmış öndeki tahta sıralar boş. Tören başladı başlayacak. Marşlar okuyacak, şarkılar

söyleyecek çocuklar mahzun kalmasın diye, arkaya birikmiş halk ön tarafa oturtuluyor. Ürkekçe ilişiyorlar tahta sıralara. Kadınların eteklerinde göz alıcı bir renk cümbüsü: kırmızı güller, pembe güller, sarı, mor, turuncu güller, cennet kuşları. Burada, bu çorak toprakta ne yoksa hepsi, hayallerinde, özlemlerinde ne varsa hepsi...

Ön sırada, belediye başkanının buyur ettiği yerde sessizce oturuyorum. Rengârenk kır çiçekleri arasında, yerini yadırgayan dikenli bir kaktüs kadar yalnızım. Önümde, çiçekli muşamba örtülü bir sehpa, üstünde bir sürahi su, iki bardak, bir de yapma çiçekler: sarı-kırmızı-yeşil. İki yanıma iki oğlan çocuk oturuyor, belediye başkanı göndermiş, misafiri yalnız bırakmamak gerek. “Sizin bayramınız bugün,” diyorum konuşmuş olmak için. “He bayramdır ama bizim bayramımız değil.” “Sizin bayramınız ne zaman?” “Newroz’dur, geçmiştir, yasaktır.”

Küçük bir kız çocuğu yaklaşıyor yanıma. Elinde solgun, çelimsiz sarı papatyalar bir de yaprakları buruşmuş, boynu bükük bir gelincik: kızıl. Çiçekleri bana uzatıyor. Neden ağlamak geliyor içimden? Çiçekler yüzünden mi, çocuğun gözlerine yansıyan dilsizliğinden mi, Yabancı’ya duyduğu katıksız riyasız suskun sevgisinden mi?

“Teşekkür ederim,” diyorum. “O daha okula gitmiyor, Türkçe bilmez,” diyor yanımda oturan oğlan çocuğu. “Ne demeliyim?” “*Spas dikim* dersin anlar.” Çiçekleri alırken minik elini okşuyorum, papatyaları göğsüme, iki mememin arasına sıkıştırıyorum. “*Spas dikim* küçüğüm!”

Küçük kız hopluya zıplaya uzaklaşıyor.

Tören başlamış, meydan sarı-kırmızı-yeşil dalgalanıyor. Ufka bakıyorum. Karşıda sıra sıra, yumuşacık uzanan çıplak kızıl tepeler, ardlarında sarp kayalık mor dağlar. “Ne güzel tepeler ama neden bu kadar çıplak?” diyorum. Yanımda oturan oğlan çocuğu cahilliğime şaşarak sanki acıyarak bakıyor yüzüme: “Onlar yakılan dağlarımızdır bizim.”

Çocuğun sesi dağlara, kayalara çarpıp yankılanıyor, büyüyor büyüyor, dalga dalga meydana dönüyor: Onlar, yakılan dağlarımızdır bizim! Onlar yakılan dağlarımızdır bizim! Onlar yakılan dağlarımızdır bizim!

O anda, dağların yumuşak “ğ”leri kurşun ağırlığında “g”ler olup yüreğime saplanıyor. Abim, o dağlarda benim, diyor çocuk fısıltıyla, sır verircesine.

Şimdi göz pınarlarımda biriken yaşların, boğazıma tıkanan yumrunun nedenini biliyorum. Çıplak tepeleri böylesine güzel kılanın ne olduğunu anlıyorum. “Çöl, bir yerinde bir kuyu gizlediği için güzeldir,” der Küçük Prens. İkimiz de ufuktaki dağlara bakıyoruz.



*Babası bebeği görebilsin diye çocuğu kucağıma alıp cama yaklaştırıyorum. Bebek minik ellerini babasına uzatıyor. Yaşlı adam, ihtiyarlık lekeleriyle bezeli, ince parmaklı, hünerli ellerini oğluna uzatıyor. İki minik, iki büyük el soğuk cama çarpıyor. "Görüş bitti!" diye bağırtıyor nöbetçi. Parmaklıklar arkasındaki adamın, yaşlı babanın, minik bebeğin gözlerinde biriken yaşlar, o an okyanus kadar bir damla olup görüş hücrelerini dolduruyor.*

Oya Baydar, yine unutulmayacak incelikte bir metin sunuyor okuruna; olaylarla değil anlık duygularla anlatılan bir yaşamöyküsü, bir çeşit otobiyografik roman bu. Öyle anlar vardır ki, bir bakış, bir ses, bir mimik; insana, dünyaya, yaşamanın eşsiz güzelliğine ya da derin kederine dair çok şey anlatır. O anın duygusunu sadece biz biliriz, biz hissederiz. O anlar yalnızca bizimle vardır.

*Yetim Kalacak Küçük Şeyler*'de Oya Baydar o anları derliyor; yetim kalmasınlar, başkalarında yaşasınlar diye. Çünkü, "An gelir, gitme vaktidir."

#yaşamöyküsü #sevgi #ailcilisikileri #ayrılık #mücadele #çocukluk #devrim #sürgün

 can

[canyayinlari.com](http://canyayinlari.com) | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

anlatı

ISBN-13: 978-975-07-2433-4



9 789750 724114